

toren gedaagd. Wat er dan binnenskamers gebeurde is mij onbekend, maar het moet iets schrikbarends geweest zijn, waarover men meestal het stilzwijgen bewaarde.

Slechts éénmaal in het jaar trad het college van curatoren in het publiek op, bij gelegenheid van de groote promotie, die in de Fransche kerk plaats had. Vóór den preekstoel stond een tafel met een groen kleed bedekt, waarop een aantal keurig ingebonden boeken, en waaraan gezeten waren de vijf curatoren met den rector. Deze opent de zitting met een flinke speech, roept vervolgens de namen af van de leerlingen, die tot een hogere klasse worden toegelaten. De patiënt, die aan de beurt is, plaatst zich vóór de tafel, gaat drie pas vooruit, ontvangt uit handen van den rector als prijs een der boeken, dat hij weer op tafel neerlegt, gaat daarop twee pas achteruit en dreunt een vooraf van buiten geleerde gratias op ten aanhoore van de ouders, die met een traan in het oog zich zitten te verheugen over zulk een knappen jongen.

Klasse B. stond bij de meeste leeraars niet in een goed blaadje. Had er een ongerechtigheid plaats gehad, dan hoorde men van verre reeds: „dat heeft zeker die beroerde klasse B. gedaan”. Wellicht hadden wij het er naar gemaakt, maar toen rector Kan bij gelegenheid van de opening van het nieuwe gymnasium de samenvoeging van A. en B. bij een ongelukkigen echt vergeleek, kon ik uit volle borst ten antwoord geven, dat, al mocht het huwelijk te wenschen hebben overgelaten, er tal van kinderen uit gesproten zijn, die zich hun ouders dankbaar herinneren.

Rotterdam, November 1922.